

Rotterdam in the House

Ronald Tukker

Inhoud

	bladzijde
Voorwoord	5
Peter Slaghuis	7
Peter Gelderblom	12
Erik van Vliet	20
Ron Hofland	27
René van der Weijde	32
René van den Berghe	40
Robin Albers (For Those Who Like To Groove)	46
Mark van Dale	52
Ron Matser	55
Lucien Foort	62
Koen Groeneveld	70
Ted Langenbach	75
Marcel Hol	80
John Matze	86
Robert Smit	92
Ferry Corsten	99
Monica Electronica	105
Fraulein Z	110
Jeroen Verheij	113
Michel de Hey	121
Ricky Da Dragon	130
George Ruseler	141
DJ Rob & MC Joe	151
General Noise	160
Rob Fabrie	162
Euromasters	169
Panic	175
Neophyte	183
Maurice Steenbergen	190
MC Ruffian	198
Paul Elstak	203
Top 25 van essentiële Rotterdamse houseplaten	214
Social Media	215
Wall of Fame	216

Voorwoord

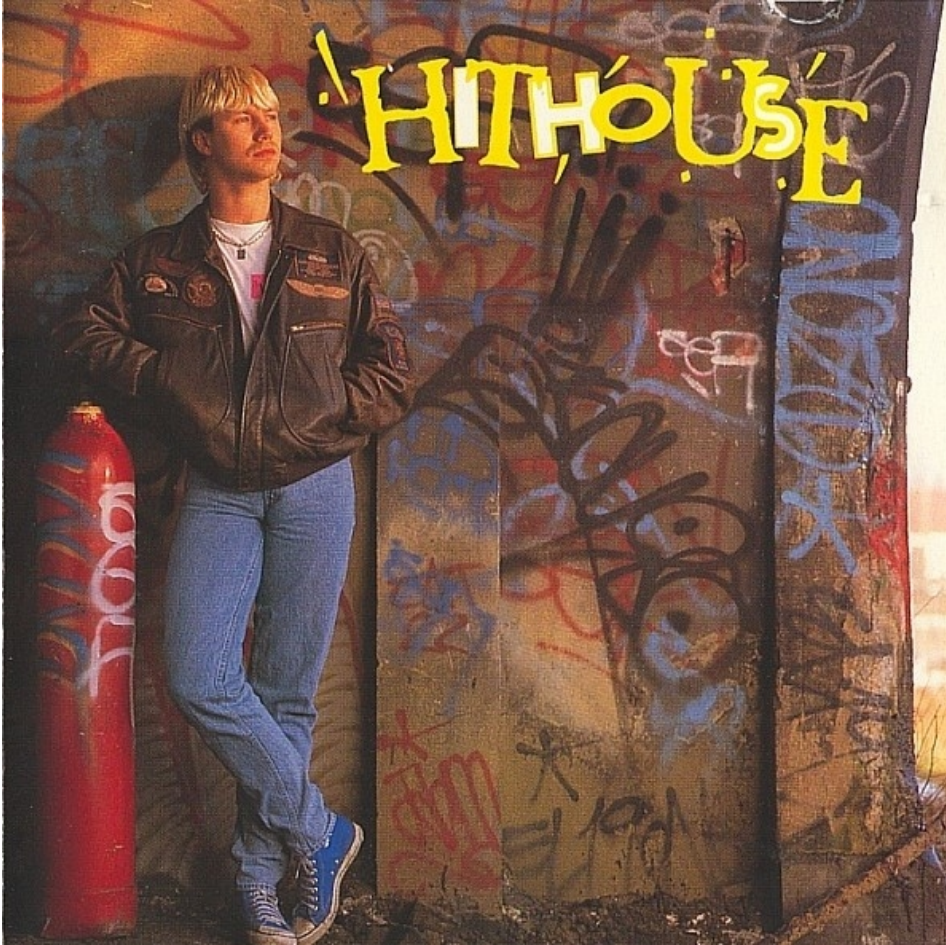
Een boek schrijven over 25 jaar Rotterdamse housepioniers. Ik liep al een hele tijd mee rond met het idee en na het lezen van Mary Go Wild, het lijkige boekwerk over 25 jaar dance in Nederland, hakte ik de knoop door. Het Rotterdam in the House-boek zou er komen.

Eenmaal begonnen met het rondsturen van mailtjes aan een aantal pioniers, kreeg ik al snel de eerste positieve reacties van artiesten, DJ's en producers. Het eerste interview was in 2014 bij Rob Fabrie en zijn vrouw Diana thuis. Prachtige verhalen over Holy Noise, Euromasters en Waxweazle mocht ik daar optekenen. Al snel daarna volgde Maurice 'Poing' Steenberg, met wie ik het meest complete interview uit zijn carrière had. De basis voor het boek was gelegd. Wat volgde was een serie van in totaal eenendertig gesprekken. Vele interviews nam ik af in het centrum van Rotterdam, waar The Tea Lab een favoriete locatie was. Ook was ik onder andere te gast bij George Ruseler (RTC), ben ik bij Ricky Da Dragon op bezoek geweest en ontvangen door Paul Elstak. Ferry Corsten gaf een telefonisch interview, waarbij hij openhartig was over zijn hardcore-verleden. In Capelle aan den IJssel ben ik een aantal keren geweest, want de 'Capellense connectie' heeft een grote rol gespeeld in de vroege Rotterdamse housescene. Een groot aantal van deze pioniers is nog altijd actief in de housewereld.

Is dit boek compleet? Nee, dit boek is zeker niet compleet. Maar de eenendertig uitgebreide interviews in dit boek geven wel een mooi beeld van de grote invloed van Rotterdam in de housescene. Wereldwijd had (en heeft!) Rotterdam impact met de muziek, die uit de Maasstad afkomstig is. Platenlabels als Rotterdam Records, Tsunami, Basic Beat en Stealth Records hadden een wereldwijde aanhang en impact. De Nieuwe Binnenweg was qua platenzaken de plek waar je moest zijn, met Mid-Town, Basis Beat en later ook Hotsound, wat eerst op de Pleinweg gevestigd zat. Met clubs als Nighttown, Carrera en natuurlijk het legendarische Parkzicht liep Rotterdam ook voorop. Begin jaren '90 broeide het in Rotterdam met al die DJ's, producers, clubs en platenzaken in de stad. Een geweldige tijd. Met Rotterdam in the House heb ik getracht die tijd weer een beetje te laten herleven. Dit boek is gemaakt voor en door de Rotterdamse housescene, uit liefde voor de muziek. Onze muziek. Housemuziek!

Ronald Tukker

Peter Slaghuis

Peter Slaghuis, hier poserend voor de hoes van zijn eerste Hithouse-album uit 1989

Grondlegger

Peter Slaghuis is één van de grondleggers van de opkomst van de housemuziek in Rotterdam. Hij werd geboren op 21 augustus 1961 in Rijswijk en begon in zijn tienerjaren al met draaien. In de jaren '80 maakte Peter al naam met zijn mixen, die als bootleg werden uitgebracht. Deze Disco Breaks-mixen van Peter waren onder meer verkrijgbaar bij platenzaak Hotsound. Dan hoort Peter de Soulshow van DJ Ferry Maat en stuurt hij deze mixtapes in, ter promotie van zijn mixen. Die werden in het radioprogramma gedraaid in de rubriek De Bond van Doorstarters.

Peter Slaghuis-kenner Jerry Beke vertelt: “Peter produceerde ook mixen voor DMC (Disco Mix Club) in Engeland. Hij had daarvoor mixen van La Isla Bonita en True Blue gemaakt en stuurde die in voor een Madonna mixwedstrijd in de Soulshow. Op een gegeven moment is Peter ook door Ferry Maat gevraagd om een jaarmix te maken voor de Soulshow.” De sound van Peter Slaghuis was enorm samplegedreven. Jerry Beke vertelt daarover: “Peter pakte samples uit de meest obscure oude platen, soms echte baggerplaten. Maar hij nam daar dan wat samples van, mixte die aan elkaar en maakte er hits van. Zijn platen bestonden grotendeels uit samples, die hij op een knappe manier aan elkaar mixte tot één track. Peter was een geluidskunstenaar. Je had in de jaren '80 Ben Liebrand en Peter Slaghuis, dat waren de twee meestermixers, de absolute toppers. Bij Liebrand moest een mix altijd altijd heel glad en netjes klinken. Bij Peter hoorde je nog wel eens wat ruis of een stukje van een oude plaat aan het eind van een mix. Peter was lossier en rauwer in zijn sound, minder gepolijst. Dat sprak veel mensen aan.” Samen met meestermixer Ben Liebrand, zette Peter de toon voor de cultuur van DJ's, remixen en samples. Al snel bleek Peter een ware geluidskunstenaar, die menig danceplaat vlot aan elkaar kon mixen. De stap naar club-DJ werd snel gemaakt. Peter draaide in de Rotterdamse discotheek BlueTiek In en bleek heel progressief te zijn qua platenkeuze. Zo draaide hij in 1987 al als één van de eerste Nederlandse DJ's houseplaten uit Detroit en Chicago. Zoals zo vaak met mensen die muzikaal gezien hun tijd vooruit zijn, viel zijn platenkeuze destijds niet goed bij het publiek op de dansvloer.

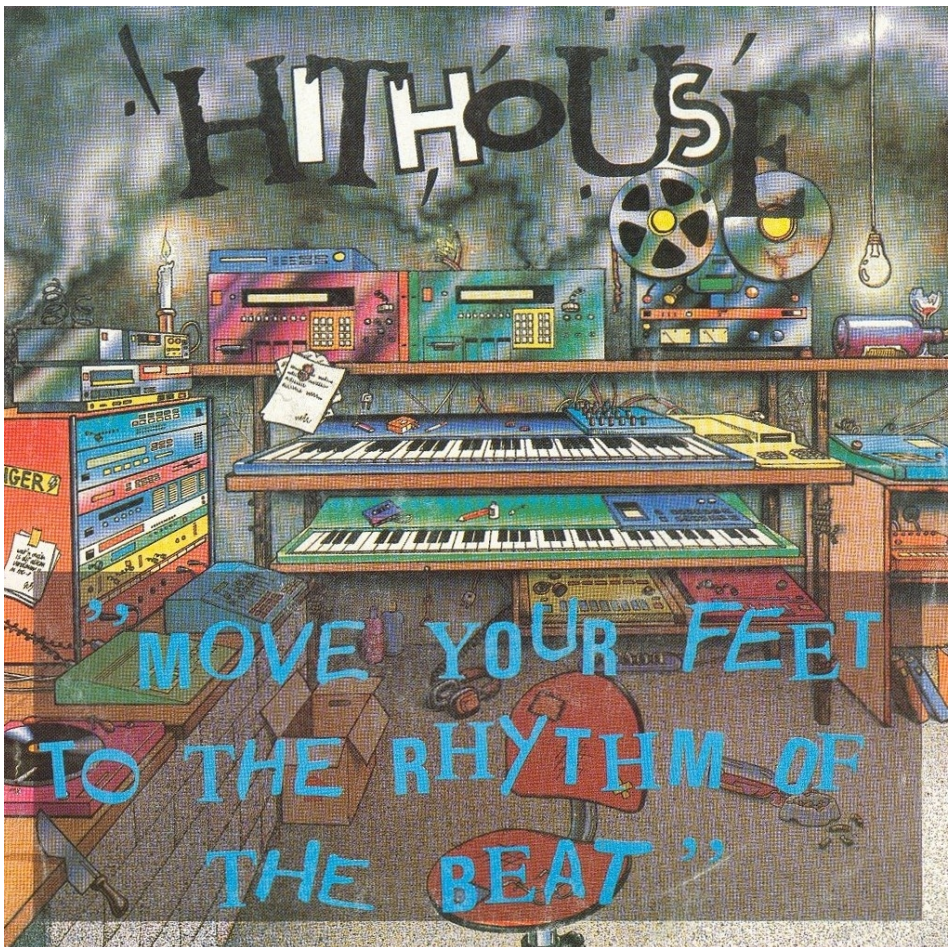
Hithouse

Toen het publiek in de BlueTiek In eenmaal gewend was aan de sound van Peter, inspireerde hij een heel regiment aan DJ's in de regio Rotterdam, waaronder Paul Elstak. Jerry Beke: “Toen Paul Elstak solliciteerde bij de BlueTiek In kende hij Peter nog niet. Pas toen hij daar was aangenomen en Peter leerde kennen, zijn ze samen gaan werken en is Peter een inspiratiebron voor Paul geweest.” Peter had inmiddels de smaak van de housemuziek flink te pakken en produceerde op zijn zolderkamer platen onder de naam Hithouse. Die naam is overigens een letterlijke Engelse vertaling van zijn achternaam Slaghuis. Zijn platenlabel noemde hij Hithouse Records.

Nu Shooz remix

Met een remix van Nu Shooz – I Can't Wait scoorde Peter een grote hit. De plaat belandde op de eerste plaats in de Amerikaanse hitlijsten. Een unieke prestatie, mede bereikt dankzij de remix van Peter. Het was een plaat, die hij aanvankelijk helemaal niet had willen remixen. Jerry Beke: “Zijn eerste hit was de remix van I Can't Wait. Het origineel van dat

nummer vond Peter een vreselijke kutplaat en hij wou die eigenlijk helemaal niet remixen. Maar Atlantic, de platenmaatschappij, bleef maar bellen en aandringen. Zijn moeder werd gek van die telefoon en zei tegen Peter dat hij Atlantic af moest poeieren of die remix maken. Peter heeft toen besloten om de remix te maken. In een uurtje heeft hij die gemaakt en hij koos er niet voor om er een percentage van de opbrengst voor te vragen, maar hij hoefde er slechts 500 gulden voor. Peter zijn remix werd een enorme hit, dus dat was achteraf gezien zakelijk niet zo een beste keuze geweest. Later is dat wel goedge maakt door Atlantic, want Peter is naar Amerika geweest en mocht daar nog andere nummers van Nu Shooz remixen. Voor DMC heeft Peter later ook nog een remix van I Can't Wait gemaakt en daar is hij wel fatsoenlijk voor betaald.”

Hoes van de Hithouse-single Move Your Feet To The Rhythm Of The Beat, met een artist impression van de studio van Peter Slaghuis

Wereldhits

Peter scoorde eind jaren '80 twee wereldhits onder zijn eigen naam Hithouse met zijn van veel samples voorziene, swingende en commercieel hitgevoelige housesound. Zijn eerste hit, die hij in november 1988 scoorde, was Jack To The Sound Of The Underground. In de Nederlandse Top 40 bleef de plaat met het kenmerkende acidgeluid steken op plek 22, maar in vele landen ter wereld scoorde de plaat flink. Zo reikte de plaat in Engeland tot de 8^e positie in de hitlijst. The Prodigy zou dezelfde sample uit het nummer You're No Good For Me van Kelly Charles (uit 1987) gebruiken in hun hit No Good (Start The Dance).

Een half jaar later herhaalde Peter het succes. In april 1989 reikte Peter met zijn single Move Your Feet To The Rhythm Of The Beat tot plek 28 in de Top 40. Beide singles verkochten wereldwijd meer dan één miljoen exemplaren. Met de opbrengsten daarvan zette hij een professionele studioruimte op en startte hij Hithouse Records. Samen met Paul Elstak en Rob Fabrie werkte Peter aan een album van de act Holy Noise.

Tragisch ongeval

De doorbraak van Holy Noise met James Brown Is Still Alive in 1991 op zijn eigen Hithouse-label heeft Peter Slaghuis nog net meegemaakt. Maar lang mocht hij er niet van genieten. Op 5 september 1991 reed hij langs de snelweg A2 met zijn auto, toen hij door tragisch verkeersongeval op veel te jonge leeftijd om het leven kwam. Peter overleed op 30-jarige leeftijd. Het plotselinge overlijden van Peter kwam keihard aan in de housewereld.

Nalatenschap

Peter liet veel moois achter. Van de opbrengst van zijn hitsingles had hij een woonboerderij in Appeltern gekocht, waarin ook zijn studioruimte gevestigd was. Jerry Beke: "In zijn studio had Peter een Roland MC-500 hardware sequencer staan. Hij kon lezen en schrijven met dat apparaat. Peter noemde het altijd zijn kassa, omdat hij er zijn geld mee verdiende. Het grappige is dat die sequencer er ook inderdaad een beetje uit ziet als een ouderwetse kassa. Ik heb veel uniek materiaal gekregen van de ouders van Peter, waaronder zijn gehele samplebibliotheek op floppy's, mastertapes en nooit eerder uitgebracht materiaal op DAT en Betamax. Apparatuur uit de voormalige studio van Peter word nog tot op de dag van vandaag gebruikt door producers in den lande." Als labelmanager van zijn eigen platenlabel Hithouse ontdekte hij toenmalige jonge talenten als Paul Elstak, Jeroen Verheij (Secret Cinema) en Jochem Paap (Speedy J). Peter Slaghuis legde muzikaal de fundamenten van de housescene in Rotterdam.

De Roland MC-500 sampler, door Peter ook wel 'kassa' genoemd
(foto: archief Jerry Beke)

Een deel van de apparatuur, waarmee Peter Slaghuis zijn Hithouse-producties maakte
(foto: archief Jerry Beke)

Peter Gelderblom

Peter Gelderblom (rechts) tijdens een toevallige ontmoeting met Ron Matser op Blaak (foto: Corali Photography)

Stijldansen

“Al sinds eind jaren '70 draai ik. House bestond toen nog niet. Ik ben begonnen als DJ van een dansschool. Stijldansen was destijds helemaal in, dat hoorde bij je opvoeding. Maar ik had daar geen interesse in. Ik vond die gasten die de plaatjes opzetten veel interessanter. Ik was pas 14 en werd al snel degene die zelf de plaatjes opzette tijdens de danslessen, waar ik allerlei discoplatten draaide. Het was de tijd dat DJ's de platen nog aan elkaar praatten en je moest doorpraten totdat het armpje van de platenspeler tot op de plaat was gezakt.

Begin jaren '80 kwam uit Italië de eerste Italo House overgewaaid. Voor mijn gevoel was dat het echte begin van de house en niet Detroit of Chicago. Ook belangrijk waren de Belgen van Telex met hun plaat Moskow Diskow, wat al een soort crossover richting house was. En daarna kreeg je New Order met Blue Monday, dat ging toch wel heel erg richting house. Maar in die tijd kocht je geen house, maar import. Zo noemden we dat. In eerste instantie ging ik muziek halen aan de Pannekoekstraat bij de platenzaak USA Import Records van Jerry, die helaas veel te vroeg overleden is. Later verhuisde USA Import naar het pand waar nu de Plaatboef in zit. De winkel ziet er nog exact hetzelfde uit als toen. Toen Jerry van USA Import overleed begon Hans Tieleman

Mid-Town Records. Hans was de eigenaar van Free Radio Rotterdam en samen met Rene Bakker begon hij met Mid-Town op de Goereesestraat. Dat was een verademing, want Mid-Town verkocht alles wat Erik van Vliet bij Hotsound niet verkocht. Dat liep zo goed, dat Mid-Town jaren later tien winkels verspreid over heel het land had. Dat liep als een malle. Ik ben zelf labelmanager en plugger bij Mid-Town geweest. De platen van de eigen labels gingen rechtstreeks vanuit de fabriek zo de winkel in, daar zat een enorme winstmarge op. Dat was een prachtige tijd.”

Gek van geluid

“Na de dansschool ben ik in 1979 gaan draaien in De Schuur, later ging dat La Baraque heten. Daar heb ik in totaal zes jaar gedraaid. Op zondagmiddag draaide ik dan ook nog in Nieuwerkerk aan de IJssel bij een jongen, wiens vader een boerderij had. Die man had nog een varkensstal over. In die stal zat een soort jongerencentrum gevestigd. Je moest via een loopplank over de mest heen lopen. En als ik een plaat te laat instartte dan hoorde je de varkens ernaast knorren, haha. Maar het draaien daar liep zo goed dat ik al snel werd opgepikt door Ben Verburg. Van hem mocht ik draaien wat ik wilde en mocht ik ook kopen wat ik wilde. Ik had een onbeperkt budget voor platen, geweldig was dat. Daar maakte ik kennis met de Technics SL1200 draaitafels, met professionele mengpanelen en speakers. Nadat ik zes jaar in De Schuur had gedraaid, dacht ik in 1985: een discotheek runnen, dat kan ik zelf ook!

Zo ben ik mijn eerste discotheek begonnen, bar dancing Hitland in Nieuwerkerk aan den IJssel. Daar was alles over de top. Ik had een DJ-booth staan met vier draaitafels en bandrecorders. De draaitafels dat waren twee Technics SL1210's en ik had ook nog twee Technics SP15's, dat waren digitale draaitafels. Die had bijna niemand. Ik was gek van geluid, een absolute freak. Eind jaren '80 kwam er niet genoeg geld binnen om mijn personeel te betalen, maar ik was te trots om dat te laten merken. Ik had daar een creatieve oplossing voor bedacht. Terwijl Hitland open was, reed ik naar Rotterdam-Zuid en draaide ik daar in de Blits. Met het geld dat ik daar verdiende reed ik dan weer naar Hitland en betaalde zo mijn personeel uit. In 1988 ging de zaak alsnog failliet, maar ik had wel heel veel ervaring opgedaan met het runnen van een eigen zaak.

In diezelfde periode werd NEWS Jongerenradio opgericht, dat was de voorloper van Stadsradio Rotterdam. Piet van Vliet was de man die de hele lokale radio in Rotterdam heeft opgezet. Hij was ook de eigenaar van NEWS Jongerenradio. Ik heb daar een tijdje gedraaid, totdat ik werd gevraagd om in de BlueTiek In de hitparade te gaan presenteren. Ik wou dat wel, want de BlueTiek In, dat was een begrip. Peter Slaghuis was toen al een legende. Op vrijdagavond hadden ze in de BlueTiek In een

hitparade, ik presenteerde die en Peter Slaghuis draaide en mixte de platen aan elkaar.”

Ramblas

“Op een gegeven moment kwam er een plekje vrij voor een DJ in een destijds upcoming tent, de Ramblas aan de Delftsestraat. Later zou die locatie de Hollywood Music Hall gaan heten. Met de Ramblas waren de onderhandelingen binnen vijf minuten positief afgerond. Ik ben er trots op dat ik de enige DJ ben geweest die de Ramblas ooit heeft gehad. Tien jaar lang heb ik daar mogen draaien. Wij waren met de Ramblas trendsettend. Je had ook Nighttown met Ronald Molendijk, die draaiden toch meer de wat vagere platen. Wij waren in Ramblas een soort Radio Veronica. Ik wilde alle toekomstige hits als eerste draaien, alle platen die maanden later de Top 40 zouden komen. Ik had ook een leuke gimmick, dan draaide ik hiphop-platen niet op 33 toeren maar op 45. Dat zorgde voor een heel aparte sound. Ik ben daarmee begonnen, toen een bezoeker een plaat bij me had aangevraagd en ik die plaat per ongeluk op 45 toeren zette. Heel de dansvloer stroomde vol. Dat draaien van platen op een te hoog toerental is nog een hele rage geweest later. Martijn Krabbé deed op de nationale radio in zijn programma Dance Tracks later exact hetzelfde. We hadden met de Ramblas dus een nationale impact. Ik draaide niet retecommercieel, maar wel net langs dat randje, om zo hits te ontdekken. Het jammere was dat de eigenaar van de Ramblas anti-house was. Zelf was ik er heilig van overtuigd dat house de dansmuziek van de toekomst zou zijn en hij had een tegenovergestelde mening. Na tien jaar daar te hebben gedraaid ben ik in 1996 weggegaan bij de Ramblas. Mijn vrouw Helen en ik hebben toen meteen besloten om weer een eigen zaak te beginnen en dat werd de boot Barocca.”

Nationale rel

“Ik was zo een freak dat Hans Tieleman van Mid-Town tegen me zei dat ik plugger moest worden. Ben plugger geweest voor Maurice Steenbergen en Paul Elstak. Ik was de eerste plugger van wat later de happy hardcore-sound werd. Dan kwam ik binnen in Hilversum met allemaal platen van Rotterdam Records en zeiden ze bij Radio 3 (het huidige 3FM): “Daar heb je die gabber uit Rotterdam weer.” Dat pluggen liep aanvankelijk voor geen meter.

In 1993 hadden we een plaat getiteld PWA Is Een Flikker. PWA stond dan voor Prins Willem-Alexander, onze huidige koning. Hans Tieleman had het idee opgevat om daar 100 vinylplaten van te laten persen. Ik moest die dan aan de man gaan brengen in Hilversum. Met als gevolg dat we twee weken later in alle bladen stonden. Rob Stenders draaide die plaat op de nationale radio. De Weekend, de Story, de Privé, overall

stonden we in. De RVD was ook op zoek naar degenen die de plaat hadden gemaakt en wilde weten waar die plaat vandaan kwam. Ze kwamen er niet achter, want het was een white label.”

Uitlaatklep

“In 1999 heb ik het produceren van muziek opgepakt. Ik was toen plugger bij Mid-Town en werd de labelmanager van Mid-Town label Blue Records. In de kelder van een pand aan de Hoogstraat had ik een hele dikke studio laten bouwen. Toen ik daar wegging, kwamen Ronald Molendijk en pianist Arjan Rietberger in die studio te zitten.

Aan het begin van deze eeuw was ik zo druk met ondernemen, dat ik geen tijd had om te produceren. In het jaar 2005 heb ik mezelf ertoe gedwongen om tijd vrij te maken voor het produceren. Tegelijkertijd was ik ook nog eigenaar van de platenzaak Rhythm Import aan de befaamde Nieuwe Binnenweg. Dat was een afgeleide van de Amsterdamse vestiging van Rhythm Import. Baggi begovic stond in mijn zaak achter de toonbank. En dan zat ik samen met René Amesz achter de computer om muziek te produceren, dat was mijn uitlaatklep.”

Waiting 4

“Waiting 4 produceerde ik in 2007. Dat was denk ik één van de eerste big room houseplaten, waarop je lekker kon meezingen. Op een groot festival met 20.000 man, dan die fader naar beneden schuiven en luisteren naar al die meezingende mensen. Geweldig! Ik heb het idee van Waiting 4 niet zelf verzonnen, dat heb ik in Portugal opgepikt. Ik was daar op vakantie in Monte Gordo. Door mijn toenmalige boekingsagentschap werd ik daar uitgenodigd. In de plaatselijke discotheek draaide Pete tha Zouk, wat nu de nummer één DJ van Portugal is. Hij draaide daar een zelfgemaakte bootleg getiteld Otherside van Red Hot Chili Peppers. Ik hoorde die plaat voorbij komen en ik kreeg kippenvel en tranen in mijn ogen. Ik vond het zo gaaf! Iedereen zong mee, het was zo mooi.

Na terugkomst in Nederland ben ik meteen naar de Plaatboef gelopen en heb daar een Best Of-CD van de Red Hot Chili Peppers gekocht. Naar aanleiding van mijn idee ben ik toen met René Amesz de studio in gedoken om een bootleg te maken van Waiting 4. René is één van de beste engineers van Nederland. Samen hebben we die bootleg gemaakt. Het was oorspronkelijk totaal niet de bedoeling om Waiting 4 officieel uit te gaan brengen. Maar heel de wereld pakte die bootleg van ons op. Iedereen ging die plaat draaien. We hadden ook een bootleg van Faithless – Insomnia gemaakt. Het gerucht deed de ronde, dat Faithless een rechtszaak tegen ons wilde aanspannen vanwege die bootleg. Toen werd René bang en plukte hij alle bootlegs van internet. René trok zich dus terug, maar ik wou door met die plaat van de

Peppers, met Waiting 4. We gingen ieder ons eigen weg, maar ik had mijn tanden gezet in Waiting 4 en dan ben ik ook een echte Rotterdammer, dan rust ik niet voordat ik mijn zin heb. Het hele proces van het clearen van de sample duurde een vol jaar. Iedereen in mijn omgeving zei dat het geen zin had om ermee door te gaan en dat het toch niet zou gaan lukken. Maar via platenmaatschappij Spinnin' Records liep de clearance-aanvraag gewoon door. Het was een kwestie van mailen en wachten, mailen en wachten.

In 2007 waren mijn vrouw Helen en ik op vakantie in Venetië. We vaarden daar net Canal Grande op en mijn telefoon ging af. Ik zag dat het Jorn van Spinnin' was, maar ik nam niet op. Even later belde Jorn weer, dus ik wist dat het belangrijk moest zijn. Nadat ik had opgenomen, zie Jorn alleen maar: "Yo, we hebben hem hoor!" Ik vroeg hem wat hij bedoelde. En toen zei Jorn: "Neem maar een extra glas wijn daar, want je bent de eerste ter wereld die een clearance heeft gekregen om een originele sample van de Red Hot Chili Peppers te mogen gebruiken!" Daarna ontplofte mijn telefoon, die stond niet meer stil. De keerzijde was dat ik toen ook kennismakte met de donkere kant van de muziekindustrie. Mensen van wie ik dacht dat het vrienden waren, die kwamen opeens een deel opeisen van hun vermeende bijdrage aan het succes van Waiting 4. Maar joh, iedereen had me laten vallen toen ik met de plaat door wou gaan. Niemand durfde het aan, behalve Spinnin'.

Na het clearen volgde er nog een heel proces. Op een gegeven moment was heel de plaat anders geworden. Het klonk nog wel hetzelfde, maar alles was opnieuw ingespeeld en legitiem gemaakt. Want het origineel van Waiting 4 was natuurlijk een bootleg en die konden we zo niet uitbrengen. Het was een hele operatie en het was prachtig, maar ook een gigantische klus. Waiting 4 heeft voor mij heel veel deuren geopend, deuren die nog steeds wagenwijd open staan voor me. Ik kwam ineens in de Champions League van de housemuziek terecht. Of ik het succes van Waiting 4 ooit nog ga overtreffen, geen idee. Maar ik heb inmiddels al zes keer met een plaat in de Top 40 gestaan, dus niemand kan me een one hit wonder noemen. Mijn hele leven leef ik al van de muziek."

Dominica – Gotta Let You Go

Na het succes van Waiting 4 kreeg Peter van over de hele wereld remixaanvragen. Gevraagd naar welke remix Peter het meest speciaal vond om te doen, zegt hij volmondig: "Dominica! Met zangeres Lori heb ik het hele traject van Waiting 4 opnieuw meegemaakt. Ook voor de remix van Gotta Let You Go is alles opnieuw ingezongen en ingespeeld. Gotta Let You Go is ook weer zo een plaat die in de Ramblas geboren is. Ik draaide die plaat daar grijs. Outland Records heeft de track in 1994 gelicenseerd, nadat ze die in de Ramblas hadden gehoord. Ik heb altijd een zwak voor de plaat van Dominica gehad. Ik kwam in 2011 in contact

met de producer van de plaat, Mohamed Moretta. Ik heb Dominica nog op de radio te gast gehad bij Radio Decibel. Daar heb ik ze verteld dat hun plaat één van mijn meest gedraaide platen ooit was in de Ramblas. Ik heb veel bijgedragen aan de housescene en daar ben ik trots op, maar aan de andere kant blijf ik een nuchtere Rotterdammer. Ik heb niets met bekendheid.”

De boot Barocca

Vanaf de opening in 1996 was Peter één van de drijvende krachten achter het succes van de clubboot Barocca. Peter verhaalt over de boot: “Eerst heette de boot Le Baroc, maar dat vond ik niet zo een goeie naam. Later hebben we het omgedoopt in Barocca. De boot was zeker niet alleen Helen en Peter, maar ook Hans van Gageldonk was onderdeel van het team. We deden Barocca met zijn drietjes. Hans was ook bekend als de eigenaar van de befaamde Club X in Wuustwezel (België). De Barocca was historisch, we hebben geschiedenis geschreven met die rode boot. Daar maakte ik onbewust voor het eerst kennis met het fenomeen afterparty. De openingsavond van Barocca was financieel een leuke avond, zeker geen goudmijn. Maar om een uur of half vier in de nacht werd ik opgeroepen via de mobilfoon. Ik moest even naar de ingang komen, werd er gezegd. Terwijl ik daarheen liep, keek ik door de patrijspoorten naar buiten en ik schrok me wild, daar stonden zoveel mensen, niet normaal. Ik had nog geen dranghekken staan. Het was totale chaos, er moest ingegrepen worden. De deuren van Barocca gingen ook nog eens naar buiten toe open en iedereen stond met zijn neus tegen die deuren aan geplakt. Iedereen stond dus als het ware 'vast' en niemand kon naar binnen. Dus ik ben op een barkruk geklommen en ik heb geschreeuwd: “Willen jullie naar binnen of willen jullie dat ik de deur op slot doe en dat er niemand meer binnen komt?” Mijn oproep had geen effect, er kwam geen beweging in de mensenmassa. Na een tijdje hebben we uiteindelijk de mensen toch maar binnen gelaten. Uren stonden die mensen te wachten.”

Het was een voorbode van wat zou volgen. Het bleef druk en mensen moesten vaak lang wachten om binnen te komen. Peter: “In een film over de Amerikaanse club Studio 54 had ik gezien dat de eigenaar van die studio leuke mensen binnen ging halen en dan door een aparte ingang naar binnen loodste. Die bezoekers moesten wel gewoon entree betalen maar hoefden niet zo lang in de rij te blijven staan. Dat ging ik ook doen en dat vond ik een leuk spel. Ik haalde schaars geklede mensen uit de rij en niet alleen maar meisjes, ook jongens. Ik had daar wel feeling voor, voor dat spel. Maar dat kreeg ik pas door toen ik ermee bezig was.

Één van mijn speerpunten was dat ik iedere klant kende. Ik wist welke plaat hij goed vond en hoeveel geld die besteedde in de zaak. Als ik

vanuit mijn ooghoek een goede vaste klant binnen zag komen, dan zei ik dat tegen de DJ, werd er een zoeklicht op die klant gericht en werd hij persoonlijk door mij verwelkomd via mijn microfoon. En dan zette ik ook nog direct zijn favoriete plaat op. Dan was die klant helemaal het mannetje natuurlijk, geweldig vonden ze dat. In Nighttown deed men zulke dingen niet, daar werd continu gemixt. Ik kon ook goed mixen, maar vond het leuk om een beetje sfeer te creëren in de club. Zo heb ik ook altijd van meezingen gehouden. Ik vond het leuk als mensen meezongen met liedjes, later is dat meezinggehalte bepalend geweest in mijn carrière, met als hoogtepunt mijn plaat Waiting 4.” Het avontuur met Barocca duurde tot en met 2001. Peter: “Men ging op die locatie bouwen en wegens verscherpte brandeisen mochten er ineens honderden minder mensen naar binnen op de boot. Toen heb ik Barocca gelijk gesloten want dat was zakelijk gezien een kansloze missie.”

De DJ-booth van Club Revolution in beeld (foto: archief Peter Gelderblom)

Revolution

“Direct daarna ben ik aan de Van Oldebarnevelthof Club Revolution begonnen. Dat was vanaf dag één een kassucces. Revolution niet groot, er gingen 350 man in. Maar omdat het onder de grond gevestigd zat kon je keihard gaan met het geluid. Als eerste in Nederland hadden we daar het geluidssysteem Function One hangen. Daarmee konden we hard, zuiver en haarscherp geluid brengen. Mensen uit heel Europa kwamen naar Revolution om het unieke geluid te ervaren. En niet alleen qua

geluid was Revolution de top. Ook de DJ-booth was ongeëvenaard, die is legendarisch bij DJ's, ook bij mannen als Carl Cox en Roger Sanchez. De DJ-booth van Revolution was een soort heiligdom. Er konden twee DJ's tegelijk draaien.

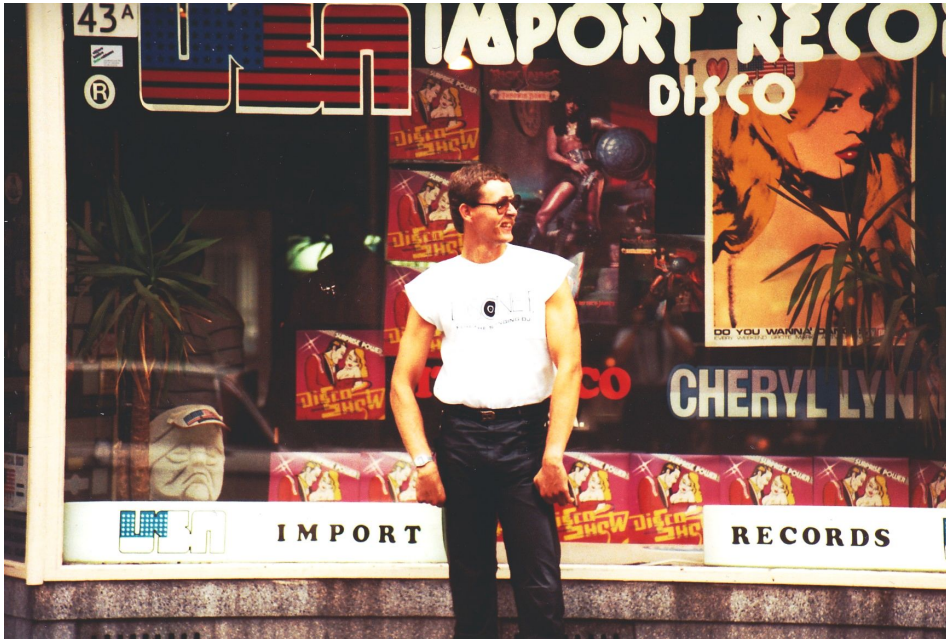
Toen begon ik een procedure tegen de gemeente Rotterdam. Helen en ik waren het namelijk niet eens met de opvatting van toenmalig burgemeester Opstelten, dat je in Rotterdam tussen zes en zeven uur in de ochtend gesloten moest zijn als club. De gerechtelijke procedure duurde maar liefst vijf jaar en heeft Revolution achteraf gezien de kop gekost. Na die vijf jaar procederen kwamen we bij het hoogste rechtsorgaan in Nederland en daar verloren de zaak. We hebben de gemeente daarop per fax gefeliciteerd met hun overwinning en erbij gezet dat we niet meer verder zouden gaan procederen.

Dat was ook niet meer nodig, want ik had ondertussen een maas in de wet ontdekt. Ik regelde drie lijndienstbussen, want daarin mocht je staand vervoerd worden als passagier. Ik had die drie bussen helemaal opgepimpt, er een flink bassysteem en lichtinstallaties in gehangen en ik mocht in die bussen ook nog licht alcoholische dranken verkopen. Dus wat gingen we doen tussen zes en zeven uur? Je moet je voorstellen, al die 350 man liepen om zes uur Club Revolution uit, regelrecht die klaarstaande bussen in. Dan reden we al doorfeestend een uur door de stad en om zeven uur had ik de tent meteen weer bomvol staan. Iedereen kon rechtstreeks vanuit de bus weer naar binnen bij Revolution en dan ging het feest nog tot in de kleine uurtjes door. Opstelten vroeg zich ondertussen af of er nou niks te doen was tegen die bussen van mij, maar er was geen speld tussen te krijgen. Toen heeft Opstelten zijn verzet opgegeven en kregen we in 2006 een 24-uursvergunning. In het kader van het gelijkheidsbeginsel kreeg heel Rotterdam diezelfde vergunning, waar wij zo voor hadden gestreden. Maar als het fout zou gaan, dan zou de gemeente naar ons wijzen.

In al die jaren had ik nog nooit iets noemenswaardigs meegemaakt qua agressie. We waren goede ondernemers. Maar toen vond er in juni 2008 een schietincident plaats in Revolution. Een incident waar ik mijn vraagtekens bij heb, nog steeds. Er zijn nooit kruitsporen of kogelinslagen gevonden. Maar mijn vrouw en ik kregen als straf wel één jaar sluiting van Revolution opgelegd en dat betekende het einde van de zaak. Ik ben daar nog altijd emotioneel onder. Ik ben ervan overtuigd dat als ik een Nederlandstalige kroeg had gehad, dat er dan geen probleem was geweest. Maar omdat ik house draaide, werden we in een bepaalde hoek weggezet door de instanties. De overheid had en heeft daar een probleem mee, omdat house door de instanties met drugs wordt geassocieerd. Dat vond ik altijd vervelend om te horen, want voor mij heeft house niets met drugs te maken. House is een blijvertje gebleken en is de discomuziek van deze tijd geworden.”

Erik van Vliet

“Hotsound/Stealth Records lag aan de basis van de carrières van vele housetoppers”

Erik van Vliet poserend voor de winkel van USA Import Records
(foto: archief Erik van Vliet)

Scratchkampioen

De loopbaan van Erik van Vliet startte bij USA Import Records, waar hij in de platenzaak werkte. Erik was sinds 1972 werkzaam als DJ, eind jaren zeventig en begin jaren '80 bracht hij een vijftiental DJ mix LP's uit en startte daarna in oktober 1983 zijn platenzaak Hotsound. Erik van Vliet vertelt: “Voordat de house kwam had je eerst disco, daarna de hiphop, toen hiphouse en pas daarna kwam de house. Op een zeker moment ontplofte de dancemuziek als een soort handgranaat. De scherven daarvan vlogen alle kanten uit. Alle producers gingen een eigen sound ontwikkelen. Zo ontstonden er scènes in diverse Amerikaanse en Europese steden, die allemaal hun eigen specifieke sound ontwikkelden. Ik was daardoor gefascineerd en kocht platen uit alle uithoeken van de wereld. Vroeger kocht ik bijna alle muziek die ik goed vond. Ik heb ongeveer 9000 platen in mijn collectie gehad. Ik heb nog in de top 10 van de beste DJ's van Nederland gestaan in de jaren '80. In 1981 werd ik uitgeroepen tot de eerste hiphop scratch kampioen van het land. Ik was tour-DJ bij een Rotterdamse breakdancegroep,

maar voelde op een bepaald moment niet meer de behoefte om DJ te zijn gezien de platenzaken toen goud geld opleverden. Een DJ verdiende heel weinig in die tijd. Later heeft Orlando Voorn mijn toenmalige activiteiten als tour-DJ overgenomen en werd toen scratchkampioen."

Erik van Vliet in opberbeste stemming tijdens de opening van Hotsound
(foto: archief Erik van Vliet)

Platenzaak Hotsound

"Hotsound opende ik in 1983. Onder andere René van den Berghe, Ronald Molendijk, René van der Weijde, Fred Henderson en Jeroen Verheij hebben bij mij op de Pleinweg in de zaak gewerkt. Hotsound liep goed en daarom opende ik later een tweede winkel in Rotterdam, waar Rene Bakker voor mij in werkte. Die winkel was Streetsound aan de Nieuwe Binnenweg. Rene Bakker en Hans Tieleman waren goede vrienden van me en ze kochten altijd platen bij me voor hun radioprogramma op de zender Free Radio Rotterdam. In 1987 kwamen ze bij me langs om te vragen of ze onder mijn vlag een aparte platenwinkel konden openen. Maar dat vond ik niet nodig en ik weigerde. Daarop zijn ze samen Mid-Town Records begonnen. Dat was het begin van een grote concurrentieslag tussen onze platenzaken. Ik had van bepaalde goede platen dan tien exemplaren staan, die in no time verkocht werden. De platenkopers gingen dan met de staart tussen de benen weg en kochten die plaat dan bij Mid-Town. Zij hadden zo een plaat dan nog wel op voorraad, omdat ze een startende platenzaak waren met een kleiner klantenbestand in die beginperiode. Geleidelijk

aan kwam er een grote concurrentiestrijd tussen Hotsound en Mid-Town, maar we hebben uiteindelijk allebei goed verdiend aan de platenverkoop. Mid-Town is echter in 2012 failliet gegaan, omdat ze het niet meer konden bolwerken. Ik heb al mijn bedrijven nog actief, zij het op een kleinschalige basis, maar er komen dit jaar op veler verzoek twee dubbel-CD's uit.

Erik van Vliet (rechts) en Michiel van der Kuy ten tijde van hun Laserdance-project (foto: archief Erik van Vliet)

Laserdance

In 1984 kwam Erik van Vliet in contact met Michiel van der Kuy, de latere producer van de wereldhit James Brown Is Dead. Samen met Michiel maakte Erik platen onder het alias Laserdance. "Michiel van der Kuy was een klassiek pianospeler op het moment dat ik hem bij Laserdance haalde. Ik kwam met de ideeën voor de Laserdance-sound en Michiel speelde de muziek dan in. Hij werd door mij puur ingehuurd als muzikant. In 1990 hebben we het laatste Laserdance-album samen gemaakt. Ruim 20 jaar is geen nieuwe CD meer verschenen, maar in 2015 zal er weer een nieuwe Laserdance-CD gaan komen. Michiel en ik gaan deze weer samen maken, dus het 'oude' productieteam is daarmee weer in ere hersteld.

Michiel is inderdaad ook, samen met Wessel van Diepen, de man achter James Brown Is Dead van LA Style. Die plaat zou op mijn label uitkomen, maar op dat moment ging ik voor het eerst van mijn leven naar Florida op vakantie en werd de song achter mijn rug om aan een andere platenlabel verkocht. Terwijl ik daar in de studio zat met Hans